

De opdracht

De opdracht

Conrad K. Alderman

Voor mijn muze Ruth.

Schrijver: Conrad K. Alderman
Coverontwerp: Koen Van der Elst
ISBN: 9789463425797
© Conrad K. Alderman

1.

HET WAS EEN donkere en stormachtige nacht.

Ik staar naar de woorden die ik net getypt heb. Ik probeer niet met mijn ogen te knipperen tot een branderig gevoel me er toch toe dwingt. Heb ik dat echt geschreven? Ben ik zo laag gezonken dat ik het allergrootste cliché uit mijn cursus creatief schrijven heb gebruikt? De eerste zin van je boek moet de lezer meteen meesleuren, nieuwsgierig maken. Mijn correspondentie-leraar vergeleek het met je eerste shot heroïne. Een sluipend gif dat je meteen verslaafd maakt en doet hunkeren naar meer. Ik begin te vermoeden dat hij uit ervaring sprak. En dan niet de ervaring van een lezer, laat staan die van een schrijver.

Een half maandloon en negen weken later slaag ik er nog steeds niet in om die cursus fatsoenlijk toe te passen. Misschien zijn al mijn goede ideeën op, misschien had ik ze niet allemaal moeten gebruiken in mijn eerste boek. *Grote man op de campus* is het beste dat ik ooit geschreven heb. Het enige. Bijna iedereen die het boek gelezen heeft, noemt het uniek in zijn genre. Zelfs de mensen die nooit boeken lezen. Waarom lukt het me dan geen tweede keer? Iedereen schrijft boeken alsof het boodschappenlijstjes zijn. Zelfs die oude zeurpiet Alderman die op de marketingafdeling werkt en die al jaren beweert dat we aan de vooravond van een Zombie-Apocalyps staan, heeft al drie boeken geschreven. Drie! Alle vrouwen hangen letterlijk en figuurlijk aan zijn lippen alsof hij George Clooney zelf is. Ik heb ook ideeën genoeg, tijd genoeg, zin genoeg ... maar het wil niet meer lukken.

Misschien moet ik eens iets totaal anders proberen te schrijven. Een compleet ander genre. Erotische verhalen zoals dat zoveel-tinten-grijs-ding dat zelfs mijn buurvrouw gekocht heeft. Mijn buurvrouw Sofie, een alleenstaande poetsverslaafde van vijfendertig met haar zo blond dat ik vermoed dat ze het wast met de kuisproducten waar ze naar ruikt, heeft welgeteld één boek gekocht in haar hele leven. Dat boek. Ze had beter op de film gewacht. Ik denk niet dat ze het echt gelezen heeft.

Toen ik haar een exemplaar van mijn meesterwerk toonde, feliciteerde ze me beleefd, maar zei er meteen bij dat het niks voor haar was.

‘Ik lees alleen boeken over liefde, al dat vermoord en geweld dat is niks voor mij.’

Ik wees haar erop dat de liefde in haar boek toch ook behoorlijk gewelddadig was, maar dat had ik dan kennelijk verkeerd begrepen. Wat weet ik dan ook over liefde, een vijftwintigjarige vent, amper het ouderlijk huis uit, een eerste job in de grootstad. Iets met computers, zoals mijn ma het omschrijft.

Niet eens zo ver van de waarheid. Ik ben tenslotte nu ook aan het typen op een computer. Die van mijn werk. Op kantoor. Na de uren, dat wel.

Erotiek dus. Dat sluit natuurlijk veel beter aan bij de leefwereld van een jongvolwassene met een supersnelle internetverbinding. Documentatie genoeg online. Wie weet maakt het wel indruk op de vrouwtjes.

Ik wis mijn stormachtige zin en probeer de eerste erotische gedachte die in me opkomt om te zetten in een fatsoenlijke volzin.

Met zijn samoeraizwaard doorkliefde hij de schil van haar jongrijpe vrucht.

Is dat wel een woord, jongrijp?

Hier durf ik geen boek mee volschrijven. Wat als mijn moeder dit zou lezen?

Ik schud de gedachte van mij af en wis ook mijn eerste en enige poging tot oriëntaalse erotiek.

Misschien moet ik terug in de eerste persoon gaan schrijven. Dat maakt het allemaal wat actiever, spannender ... Al heb je dan natuurlijk altijd mensen die denken dat de auteur eigenlijk zelf het hoofdpersonage is. Niet helemaal onwaar. Elk boek is immers een beetje autobiografisch, zei een van mijn profs aan de universiteit altijd. Je schrijft wat je weet. Vanuit je eigen ervaring.

Boeken zouden verkocht moeten worden met een bijsluiter. *Dit werk is louter fictie. Elke gelijkenis met een persoon, levend of dood of met een bestaande situatie is louter toevallig.*

Nu ik er over nadenk is dat wellicht de reden waarom de assistente van Alderman mij lijkt te ontwijken. Kan ik er aan doen dat één van slachtoffers van de seriemoordenaar in mijn boek exact dezelfde voornaam heeft als zij.

Ik schrijf alleen wat het boek wil dat ik schrijf.

Als het boek per se wil dat mijn slachtoffer Jazzlyne heet, dan is dat zo. Hoeveel vrouwen lopen er niet rond met die naam. Ze kwam trouwens heel mooi aan haar einde. Doorboord met de staak die haar geliefde net gescherpt had. Mijn buurvrouw zou het geweldig vinden, moest ze het een kans willen geven. *Oh Jazzlyne. Laat me je beminnen.*

Ik drijf weg. Zonder echt te kijken, richt ik mijn ogen naar het witte beeld voor me.

Ik schud mezelf terug tot de realiteit en typ mijn niet zo meesterlijke, stormachtige zin in de zoekmachine van de browser.

Er is zelfs een Wikipedia-pagina aan gewijd. Dat belooft niet veel goeds. Ik lees over cartoonhonden, literaire stromingen en inspiratieloze schrijvers. Waarom geld geven aan een cursus, als alles toch voor het grijpen op het internet staat?

Negen weken en een half maandloon. Het klinkt als de titel van een slecht liefdesverhaal.

Gefrustreerd rol ik mijn bureaustoel achteruit en wrijf de vermoeidheid uit mijn ogen. Alle lichten op de verdieping zijn uit, maar echt volledig donker is het hier nooit. Het raam dat ons gebouw omhelst en de lichtvervuiling van de handelszaken en kantoren in de omgeving, maken dat je voldoende ziet om de weg naar de lift te vinden zonder overal tegenaan te botsen. Ik schakel mijn scherm uit en voel de pijn in mijn ogen meteen afnemen. Ik sta op en kijk naar buiten. Vanop onze vijfde verdieping heb je al een mooi zicht op de grootstad die zich voor me uitstrekt. Geen mensen, amper auto's in de kantoorwijk. Het werkvolk is al lang naar huis. Weggevlucht naar hun buitenwijken met veilig omheinde huizen die ze zich eigenlijk niet kunnen veroorloven. In hun woonkamers met witte muren zoals ze die gezien hebben in het boekje van de meubelwinkel, kijken ze naar het nieuws dat al lang geen nieuws meer is, terwijl de kinderen in de tuin op hun trampoline staan te springen. Netjes voorzien van een veiligheidsnet conform de laatste Europese richtlijnen.

Het is bijna acht uur, maar aan de vooravond van de winter doet de zon al lang niet meer mee en zitten de kinderen ongetwijfeld naast hun ouders verveeld mee te kijken hoe de grote mensen de wereld om zeep helpen.

Een deur gaat ergens open en ik word door een zacht, melodisch gedreun van mijn donkere gedachten weggevoerd. Het herinnert me meteen aan de reden van mijn overuren op een vrijdag. Het afscheidsfeestje van Isidoor Gabriëls. Met zo een naam moet je de mensen niet overtuigen dat het tijd is om op pensioen te gaan. Ik weet niet wat hij precies deed binnen het bedrijf, maar hij was één van de eersten die mijn boek gekocht heeft. Hij stuurde me nadien elke week een veel te lange mail met daarin alle taal- en andere fouten die hij

had gevonden. Hij bedoelde het vast wel goed, daar ben ik van overtuigd.

Ik volg het gedreun tot in het magazijntje waar al onze feestjes plaatsvinden. De archiefkasten hebben plaats geruimd voor enkele servers die eveneens dringend naar de kelder moeten. Het is op twee kamers en de toiletten na de enige plek op de hele verdieping met muren. Die muren scheiden ons van de zakelijkheid en ernst van het landschapsbureau. De ijskast is altijd gevuld en de fotokopieermachines zijn sterk genoeg om de derrières van de zwaardere collega's te vermeerderen.

Het feestje is al volop aan de gang. De harde schijven in de serverkasten lijken mee te flikkeren op het ritme van een of ander nummer uit de jaren tachtig, toen Isidoor maar half zo oud was als nu. De ster van de dansvloer, cirkelend rond de even elegante lichamen van zijn jongere collega's. Ik gris een flesje bier van de snijtafel die dienst doet als toog en haast me naar een lege stoel in de hoek van de kamer.

Verveeld drink ik van het lauwwarme, goedkope bier dat me na de eerste slok al hoofdpijn bezorgt.

'Hey, T.P!'

Een jonge dertiger met een ongeschoren kin en een bril met veel te dikke glazen komt naast me zitten. Het is Marnix, van IT. Ik ben ook van IT, maar niet dat soort IT.

Marnix the menace. Marnix vindt het leuk mijn naam af te korten tot T.P. Vooral sinds hij te weten is gekomen dat Amerikanen die afkorting gebruiken voor *toilet paper*.

Het is een van de weinige mensen waar ik echt contact mee heb, ook al is het eigenlijk een asociale pipo. Sommige mensen komen daar mee weg.

'Heb je het gehoord van Adriaan De Witte?' vraagt hij terwijl hij met open mond kijkt hoe Isidoor zijn betere voetenwerk inzet om zo mogelijk nog meer indruk te maken op de lichtjes beschonken collega's.

Adriaan. Die naam zegt me iets, maar ik heb er niks van gehoord.

‘Nee, wie is dat ook alweer?’

Marnix rolt met zijn ogen en neemt nog een slok van zijn bier.

‘Echt jongen, soms denk ik dat jij hier niet werkt. En dat bedoel ik dan figuurlijk uiteraard. En letterlijk.’

Marnix geeft me een por in mijn zij en lacht ongegeneerd zijn veel te grote tanden bloot.

‘Wat is er nu met die Adriaan,’ vraag ik lichtjes geërgerd.

‘Adriaan, je weet toch wel. Die regenboogkerel van op het zesde.’

Het valt me mee van Marnix dat hij zowaar probeert om een politiek correcte omschrijving te geven van Adriaan. Ik herinner me nu om wie het gaat. Adriaan is een van onze webmasters op het zesde met een voorliefde voor mannelijke liefde op dubieuze locaties.

‘Ik denk niet dat hij het leuk zou vinden als je hem regenboogkerel noemt,’ moraliseer ik.

‘Pff, het maakt toch niks meer uit,’ haalt Marnix zijn schouders op.

‘Oei? Wat is er dan gebeurd?’

‘Hij is ontslagen, ik zag hem net met een doos naar de garage stappen.’

‘Echt?’

‘Ja, ik vroeg of hij kantoorbenodigdheden aan het jatten was en toen begon hij te huilen.’

‘Ocharme, waarom hebben ze hem ontslagen?’

‘Officieel omdat hij te duur is geworden, maar dat is natuurlijk onzin.’

‘Te duur? Ik kan niet volgen.’

‘Niemand kan volgen, het is dan ook onzin. Zeker als je hoort wie er achter het ontslag zit.’

‘Wie dan?’

‘Miss Puurzuur Van Kwezelstein.’

‘Beatrice?’

‘Uhu.’

Marnix neemt nog een slok van zijn flesje om zijn misprijzen door te spoelen. Beatrice Farage is de vrouw van de grote baas. Ze is Brits en hoewel ze geen officiële functie heeft binnen het bedrijf, lijkt het soms of zij aan alle touwtjes trekt. Ik moet haar niet, ze is de belichaming van alles wat bekakt en kleingeestig is.

Ik wil er dieper op ingaan maar Marnix heeft geen zin meer in het onderwerp.

‘Hoe zit het nu met je volgende boek?’

‘Niet goed zeker.’

‘Zit je vast?’

‘Zoiets. De eerste zin wil niet echt lukken.’

‘Ai, dat is vervelend. Maar goed, je hebt nog een half jaar om het te schrijven, als ik het maar heb voor de zomervakantie.’

Ik vrees dat ik Marnix ga teleurstellen. Er staat nog geen letter van mijn tweede boek op papier en het is nu al een pak slechter dan het eerste.

‘Echt, dat boek van jou was het beste gezelschap dat ik ooit gehad heb aan het zwembad.’

‘Fijn om te horen.’

‘Normaal heb ik geen tijd om boeken te lezen, ik speel liever computerspelletjes, maar op vakantie wil ik al wel eens iets lezen. Staat geleerd.’

Ik knik instemmend. Vakanties zijn uitgevonden om bij te lezen.

‘Let wel, ik vond het soms allemaal een beetje te bekrompen. Alsof je een zekere schroom had om sommige moorden te beschrijven.’

‘Ik weet wat je bedoelt. Ergens dacht ik altijd van ... mensen die me kennen gaan dit lezen. Wat gaan ze niet van mij denken.’

‘Waarom zouden ze iets van je denken? Het is toch Randy die al die moorden pleegt, niet jij.’

Randy Marshall, mijn zeer commerciële, weldoordacht gekozen naam voor de seriemoordenaar die de hoofdrol speelt in *Grote man op de campus*.

‘Mensen zien soms dingen die er niet zijn.’

‘Ik denk vooral dat jij dingen ziet die er niet zijn.’

Hij heeft niet helemaal ongelijk, maar daar heb ik pillen voor. Marnix lacht en drinkt zijn flesje verder leeg.

‘Nog eentje?’

‘Ja, laat maar komen, ik heb het nodig.’

Op de dansvloer schudt Isidoor het laatste restje schroom van zich af. Ik wou dat ik kon schrijven zoals hij kan dansen. Ongegeneerd, ongeremd en nog wat woorden die met *on* beginnen.

‘Stomme naam trouwens.’

Marnix stopt me een flesje bier in de handen en ploft neer in zijn stoel.

‘Wat is een stomme naam?’ Ik vrees dat ik al weet wat er gaat volgen.

‘Randy. Dat is toch geen naam voor een seriemoordenaar? Dat is eerder de naam voor een vent met een saaie job, een saaie vrouw, een saai huis en saaie kinderen.’

‘Je verwacht met Andy.’

‘Grapjas. Nee, ik vind Randy ... of Andy een stomme naam voor iemand die met zoveel plezier het leven uit jonge sletjes wegsnijdt.’

‘Het waren niet allemaal sletjes,’ mopper ik.

‘Toch wel, het waren allemaal sletbakken. En denk maar niet dat ik niet weet over wie het allemaal ging op kantoor.’

‘Je bent al even erg als Jazzlyne.’

‘Ja dat was niet erg subtiel van je. Had dat personage op zijn minst Jocelyne genoemd ofzo.’

‘Ik schrijf wat het boek wil dat ik schrijf, je moet er verder niks achter zoeken.’

‘Noem het hoe je wil, ik vond het geweldig.’

‘Behalve die naam dan.’

‘Ja, dat en het feit dat je soms te terughoudend bent.’
‘Ok, ik zal er bij het volgende boek op letten, beloofd.’

We drinken nog een biertje en dan nog een en nog een. We praten over boeken, vrouwen en regenboogliefde. Tot al het bier op is en we genoodzaakt zijn om over te schakelen op de wijn. Isidoor danst onvermoeibaar door. Ik moet lachen want dat rijmt. Dingen die rijmen zijn grappig.

‘Waarom lach je?’

Het werkt aanstekelijk, Marnix doet zijn best om niet te lachen, maar het lukt niet echt.

‘Moet je Isidoor zien. Eindelijk vrij.’

Marnix staat op en heft zijn glas.

‘Op Isidoor!’

Niemand reageert. Het dansen gaat door, de lichtjes beschonken collega’s zijn veranderd in ongeremde demonen. Achterwerken worden gefotokopieerd, stropdassen rond voorhoofden gebonden en schoenen uitgeschopt om te dansen als in negenezestig.

Marnix schenkt onze glazen nog eens vol. De wijn plakt aan mijn tanden en gehemelte. Wie koopt die rommel?

Het laatste glas is zoals gewoonlijk te veel. Ik besluit dat het genoeg is geweest en tik Marnix op zijn schouder om zijn aandacht te trekken. Niet dat dat echt nodig was want hij keek in mijn richting.

‘*Mannix*, ik ben ... euh ... weg.’

‘Nu al?’

Ik kijk op mijn smartphone. De cijfers dansen als een jonge Isidoor, maar ik vermoed dat die honderd betekent dat het één uur is. Of dat mijn batterij nog volledig vol is. Zal wel niet. ‘Zo laat al.’

‘Maar nee, moet je ergens zijn misschien?’

Ik schud mijn hoofd. Ik moet nergens zijn, maar ik wil hier niet blijven. Ik ben moe.

‘Moe.’ Ik blaas het woord meer dan dat ik het uitspreek.

‘Ok, ik zie je maandag wel.’

Marnix geeft me een schouderklopje en loopt naar een jonge collega die problemen heeft met het vinden van het juiste knopje op de kopieermachine.

Ik moet nog iets zeggen tegen Isidoor. Ik ga hem nooit meer zien.

Isidoor is kennelijk net even aan het bijtanken bij de snijtafel.

Hey, *Zidoor*’, grijns ik.

Ik schud hem de hand.

‘Veel euh ... succes nog zeker he. Met je pensioen.’

‘Ha, meneer De Praeter.’

Dat is mijn naam, Thierry De Praeter. Kan je helemaal niet afkorten als T.P. Stomme Marnix.

‘En u veel succes nog met het schrijven van boeken.’

‘Ja, dank u.’

‘Het zal nodig zijn, uw vorige werk was niet bepaald ... hoe zal ik het zeggen ...’

‘Gemakkelijk?’ probeer ik.

‘Goed.’

‘Oh.’

‘Ik dacht dat u het wel best ok vond?’

‘Heeft u mijn mails niet gelezen? Uw werk staat vol fouten.’

Na de eerste mail heb ik ze inderdaad niet meer gelezen.

‘Ja ok, mijn spellingcontrole stond nog op Engels en ik heb hier en daar iets niet goed nagekeken.’

‘Ik heb het niet over de taalfouten, al zijn die ook behoorlijk irritant. Ik heb het over uw hoofdpersonage. Het ene hoofdstuk is hij een zachte, aardige man en het volgende hoofdstuk slaan zijn stoppen door.’

‘Jamaar, dat kwam ... in die supermarkt ...’

‘Een boek is niet goed als je het moet uitleggen.’

‘Op de dinges, universiteit deden we niet anders dan boeken uitleggen, ze werden er voor mij alleen maar beter door.’

‘Ach universiteit, wat weten ze daar van boeken.’

‘Eh ...’

‘Kijk, ik vond het best allemaal goed geschreven, maar inhoudelijk was het maar niks. Denk er gewoon aan als je nog iets schrijft, dat je lezers wel wat beters te doen hebben dan dingen begrijpen die niet duidelijk worden uitgelegd.’

Hij geeft me een schouderklopje zoals Marnix daarnet deed. ‘Zal ik doen,’ lieg ik.

Isidoor hoort me al niet meer. De lokroep van de dansvloer en de damesclub van vijftigjarigen.

Ouwe zak.

Aan de andere kant van de ruimte zie ik hoe Marnix de jonge collega met de veel te korte rok op het fotokopieerapparaat helpt.

Ik heb genoeg gezien.

Ik strompel naar de lift. Wanneer ik na drie keer proberen eindelijk op het juiste knopje druk, besef ik dat ik mijn pc nog niet heb uitgeschakeld, enkel het scherm.

Ik zucht. Als die frigobrit van een Beatrice maandag voor mij op kantoor is en ze ziet dat mijn pc heel het weekend heeft staan draaien, zijn de rapen goed gaar.

Alsof haar Duitse ik-ben-beter-dan-de-rest-kar zo milieuvriendelijk is.

Waar staat mijn bureau? Oh ja, daar.

Ik struikel over enkele onzichtbare kabels en probeer me recht te trekken aan mijn bureaustoel, wat vanwege de wieltjes niet erg makkelijk is.

Uiteindelijk slaag ik er toch in en ik schakel mijn scherm opnieuw aan. De tekstverwerker staat nog steeds open. Het lege blad verblindt me.

Ik kijk naar rechtsboven. Ik kijk altijd rechtsboven als ik nadenk en op het punt sta iets te verzinnen.

Ik trek het toetsenbord een beetje dichter en begin te typen.

Het wasd een prachtiagn zinnig dfag.

Niet helemaal de prachtige zonnige dag die ik wou schrijven, maar voorlopig is dit goed. Verbeter dit maar eens, Isidoor.

Klik. Save.

Ik schakel de computer uit.

Eigenlijk zit die bureaustoel zalig. Zo moe. Even ogen sluiten.
Geen goed idee. Alles draait nog een beetje.

Stomme Cirkeltoren. Welke architect maakt er nu een
gebouw in de vorm van een cirkel.

Mijn hoofd gonst als een gek, of is het de muziek die plots
luider lijkt te staan. Geen burenen hier die kunnen klagen.

Voorzichtig sta ik op. Het lukt me maar net om niet om te
vallen. Hoeveel heb ik eigenlijk gedronken? Het feit dat ik het
niet meer weet is meestal geen goed teken.

Waar is de lift ook weer. Ik staar door het raam naar de
grootstad.

Hé dat ben ik. Mijn weerspiegeling.

Goed bezig, T.P.

Ik zie nog iets. Beweegt daar nu iets of heb ik te veel
verbeelding? Als de wereld nu even zou stoppen met draaien,
dat zou handig zijn. Naast mijn spiegelbeeld maar dan iets in
de verte, staat een ... gestalte. Of een weerspiegeling van een
gestalte.

Een man, denk ik. Hij draagt een doos van het printerpapier
op zijn hoofd. Twee smalle sneetjes doen dienst als
kijkgaatjes. Veel kan hij er niet door zien. Is dat Marnix?
Het is een onnozel beeld, ik zou er mee lachen als het grappig
was.

Een blinkend voorwerp in zijn hand weerspiegelt het licht
van de volle maan dat door het raam naar binnen schijnt.
Is dat een mes? En wat heeft hij in zijn rechterhand. Een of
andere zak? Hij kijkt naar de zak en dan naar mij. Traag
draait hij met zijn pols. Wacht! Dat is geen zak. Is dat ... dat is
... nee ... Dat kan niet! Adriaan! Dat hoofd, dat is Adriaan.
Zijn ogen zijn toe en zijn mond hangt open, maar die oorbel
in zijn rechteroor... dat is Adriaan!

De gestalte blijft roerloos staan. Ik niet. Ik haast me als een
waaninnige naar de traphal. Achtergelaten koffiemokken,
pennenpotjes, dossiers die toch al niet thuishoren in een

papierloze omgeving ... alles lijkt in het rond te vliegen terwijl ik voorbij storm.

Geen tijd om op de lift te wachten. De trap af. De eerste treden gaan nog net, nadien heb ik de indruk dat mijn voeten geen grond meer raken. Bij de eerste draai kan ik me nog net vasthouden aan de trapleuning maar door het momentum kom ik met een smak tegen de muur terecht. Mijn schouder.

Pijn. Niet belangrijk, weg ... weg van hier.

Een fractie van een seconde later duw ik de deur van de nooduitgang open en sta ik op straat.

Ik snel naar de hoofdingang van ons gebouw en meng me tussen enkele feestvierders die net buiten komen. Nu kan ik eindelijk terug ademen. Mijn hart. Zo hard heeft het nog nooit geslagen, toch niet sinds die keer in de humaniora dat die zombie van lichamelijke opvoeding ons controleerde terwijl we rondjes liepen in het park. Geen mogelijkheid om rustig een sigaretje op een bankje te roken zoals andere keren.

Ik herinner me nog dat hij mijn hartslag opnam. Ergens rond de tweehonderdveertig denk ik. Ik zag hem bleek wegtrekken omdat hij vreesde dat ik elk moment kon doodvallen. Zo voel ik me nu ook. Het enige dat me rechthoudt is de adrenaline.

Ik haast me naar huis, alle rode lichten negerend, hopenend dat ik niet betrapt word door een politiepatrouille. Of moet ik eigenlijk niet zelf naar de politie gaan? Had ik de security erbij moeten halen? En dan de schuld krijgen als ze enkel het hoofd vinden?

Ik loop door het station, naar de andere kant van de spoorweg. Nog tweehonderd meter, dan de hoek om en nog eens en ik ben thuis. Veilig thuis. Mijn flat boven de Tunesische handtassenwinkel.

Ik steek mijn sleutel in het slot. Yes, van de eerste keer gelukt. De trap op. Iets minder snel dan daarnet naar beneden. Mijn deur, komaan rotslot ... Open, nu!

Het slot gehoorzaamt, ik trek de deur achter me dicht en laat me op de grond zakken. Ik zweet als een rund. Ik ben mijn jas

vergeten. Wat als hij mijn adres vindt in mijn portefeuille. Of nee, dat kan niet. Je adres staat niet meer op je identiteitskaart. Ik voel aan mijn achterzak. Ik heb mijn portefeuille bij me, dat kalmeert me al een beetje. Ik sta op, maar alles begint terug te draaien. Ik haast me naar de badkamer, naar de porseleinen pot. Het aanzicht van mijn toilet doet me kokhalzen. Ik heb een poetsvrouw nodig, zou die van hiernaast ... Ik kan mijn gedachte niet afmaken. Een scharlaken geiser borrelt op uit het diepste van mijn lijf en kleurt de groezelige pot. Nooit drink ik nog rode wijn.

Na wat droogkotsen besluit ik dat het veilig is om op mijn bed te gaan liggen.

Ik hoop dat alles uit mijn lijf is en ik morgen een beetje normaal kan functioneren. Rusten nu, slapen.

Dan dringt het tot me door. Ik heb niet geprikt. Ik ben langs de nooduitgang naar buiten gegaan en ik heb niet geprikt. Verdomme!

Al mijn overuren kwijt.

2.

IK HAAT TREINEN. Vuile, logge mastodonten die slechts in twee richtingen kunnen rijden. Heen en terug. Waarom maken ze die dingen zo zwaar? Het maakt ze alleen maar trager en lawaaiërger. Isolatie misschien? Vast niet. De treinen die ik tijdens mijn studentenjaren moest nemen waren te warm in de zomer en te koud in de winter. Soms andersom, maar minder vaak dan ik wou. Altijd overvol. Mensen die vonden dat hun handtas of rugzak meer recht had op een zitplaats dan een arme student Romaanse talen. Na mijn studies heb ik gezworen nooit meer een trein te nemen.

Elke ochtend om half vijf dendert een goederentrein voorbij en rukt me brutaal uit mijn slaap. Exact vier minuten later draai ik me op mijn rechterzij en val bijna meteen terug in slaap voor ongeveer een uurtje. En dan is het tijd om op te staan. Werkt feilloos. En toch haat ik treinen. Vooral in het weekend als ik helemaal niet op moet staan om half zes.

Maar vandaag is het maandag. Ik kan niet zeggen dat ik dat erg vind. Ik heb het hele weekend liggen piekeren over wat ik nu wel of niet gezien heb vrijdag. Ik ben zelfs voorbij de toren gelopen. Niks te zien, geen politietape, geen ziekenwagens. Enkel de veiligheidsagent aan de balie die me wantrouwig aankeek toen de hal binnenliep. Ik heb het niet aangedurfd om naar boven te gaan. Hoe meer ik er over nadenk – en dat heb ik het hele weekend gedaan - hoe zekerder ik ben dat het een droom moet geweest zijn. Toch?

Ik bedoel, waarom zou je met een kartonnen doos op je kop iemand de keel oversnijden. Dat is toch helemaal niet praktisch? En waarom zou je dan met het hoofd

rondwandelen op een verdieping waar het slachtoffer niet eens werkte.

Het klopt gewoon langs geen kanten. Ik trek mijn kap over mijn hoofd als ik door het station wandel. De eerste zielenpoten komen al de trappen afgewandeld. Ze zouden blij moeten zijn dat ze uit hun rijdende vuilcontainers zijn gestapt, maar ze moeten natuurlijk wel nog een hele dag werken en 's avonds moeten ze onverbiddelijk opnieuw in die sardineblikjes.

Buiten is het allesbehalve aangenaam, ik negeer zoals elke dag de dakloze bedelaar die me net buiten het station begroet met zijn tandeloos gemompel en loop verder richting Cirkeltoren. De wind heeft vrij spel tussen de hoge kantoorgebouwen in deze laan, maar net naast de Cirkeltoren is het nog erger. Het is alsof iets me probeert tegen te houden. Elke dag die rotwind. Vroeger was er nooit zoveel wind. Ik reed elke dag met de fiets naar school, maar had bijna nooit last van wind. Dat komt door de opwarming van de aarde. Als het warm is, moet je blazen zei mijn oma altijd.

Ik haast me naar boven, naar het vijfde. Als je iemands kop afsnijdt, dan moet er toch bloed zijn? Zelfs al zou hij schoongemaakt hebben, dan nog zullen er toch enkele spatjes zijn. Er zijn altijd spatjes. Ik haast me naar de plek waar ik doosman gezien heb. Buiten de voorraad printerpapier is er niks dat op een recente onthoofding wijst. Het grijze anti-allergentapijt is perfect schoon. Stimulerend grijs en bloedvrij. Een beetje verderop zie ik de poetsvrouw nog snel de vuilnisbakjes leegmaken voor de rest van het personeel binnen komt geslenterd.

Zou ik ... Ik moet het weten. Ik stap op haar af en steek joviaal mijn hand op.

'Hey Tania, goeiemorgen.'

Tania antwoordt niet en kijkt me argwanend aan.